

SLIBY SE MAJÍ• PLNIT - JENÁ½E ...

Pondělí, 29 květen 2017

Už s tím bojuju hodně dlouho... Ťíká se tomu sociální fobie a je to fakt nepříjemná věc. Pro mne i pro ty, kterých se to obtěká. Slíbím, že nůkam půjdu, že budu ráda, když ke mně nůkdo půtmijde - ale, když půtmijde na věc, tak mám v nejlepší a nejjakostnější výmluvy... A jsem zas hluboce zvrtnaná ve svém kutlochu. Ale letos jsem se rozhodla to nůjak zlomit. Pokusit se dostat dál než jen do nejbližšího obchodu.

Mám velkou výhodu, že mám ve vás všechny hodný kamarádek a kamarádů, nůkteré opravdu jen virtuální, mnohé znám osobně. Jednou z těch "osobních" je i DEERES. Moc fajn ženská, hodná, chytrá, spolehlivá a nesmírně seriózní. Ale dosti pochval :-). Rozhodla se, že mne za každou cenu vytáhne ven - do půtmírody, kterou ona má tak zmáknutou. "Ukáž mi celé pole rozkvetlých konvalinek - to prostě musíš vidět a neberu už žádné výmluvy" Půtmiznávám, že je ještě ráno v ten den jsem si pohrávala s mobilem... Souasně jsem vůdla, že tohle už jí udělat. Venku bylo k vzteku krásně, žádné vedro, ani déšť, ani vítr, půtmíroda jednoduše fandila jí. A tak jsem omluvnou sms zase vymazala, popadla bůglik s nejdůležitějšími věcmi (pití a Ťamky pro Ťubáka) a odevzdala se osudu - bafla vodítko a šli jsme... Můla jsem od ní perfektní itinerář, takže dojet metrem na Dejvickou, tam půtmesednout na autobus a vylézt na stanici Ťálov. Lidi, ta cesta autobusem pak vedla úplně mimopřes krásnou krajinou! Ještě jsem se pak autobusáka zeptala, zda vystupuju opravdu na správné stanici - a zaal můj letošní a věbec po dlouhé době první výlet. Je neděle, pomalu jedenáctá hodina a já Ťekám na cílové zastávce na šfredaktorku Kudlanky. Konečně půtmíjíždí bus Ťmady Ťmista, otvírají se dveřmi všichni cestující, dveřme se zavírají a šfredaktorka nikde. Pak se náhle otevřou dveřme u Ťmídiě a z nů vystupuje Daniela s Kayou v nůruš. Půtmedtím se asi jenom Ťmíkrát u Ťmídiě ujistila, že je správně na Aljašce a z nů to ta pravá Aljaška a každá Ťmádná jiná se v širokém okolí nevyskytuje. Nastává věmelé vítání lidí a psů a můtme do divořiny.

Byla jsem nesmírně šťastná. Stáňa (ano, deeres se jmenuje Stáňa) můla s sebou svého Pirxe, oba psi se chovali, jako by se znali odedávna, takže nic nebránilo, abychom se nevydali všichni kupůtmedu. Panejo, já, zvyklá jen na nevelký Centrální park na Jižáku, kde se vyskytují dvakrát denně, jsem najednou šla stále kupůtmedu a dál, cestůkou mezi rozkvetlou loukou, pak lesem ... A nebyla to žádná procházka po nedělní lázeňské kolonádě, vítala jsem se osobně s každým šutrákem na cestě. Stáňa mi tak po Ťtvrhodinkách ubezpečovala, Ť nebude tak do kopce, a že "poškej, to se ti bude líbit!" Tohle nebyla cesta, kterou jsem pro své neohrané tělo chystala, snažila jsem se nefunět, občas i mluvit, a když šlo, tak se i rozhlédnout vškol. Jo, fakt, to bylo strašně, úplně jak pšky na Aljašku, však jsem jí to neustále opakovala. - Stáňa si ze mne uršitě dělá legraci... Ona jde tak lehce, upozorňuje mne na každou zelenou š rozkvetlou šouš, kde to já se o chytám nejbližších záchytných bodů... Cestou můjme poslední půtmedahací stanice a za ploty nás š vítají mohutní psi poušívání do psích šmešání půtmi cestách na sever. Vstupujeme na planinu, kde se pase stádo sobů Karibů, hlídané pasákem s kulovnicí a mohutným psiskem. Ochrana sobů pasáky a psy je tu nutná. Medvědi grizzly i rosomáci tu setrvale Ťhají na chutnou svašinku. Půtmi extrémím pošasí se k nim půtmidají i hladoví lední medvědi.

Ach jo, co je lepší - dělat, že jako nic, nebo pošádat o oddech? Našší se nám půtmípleť do cest spíš; já jim) půtme krásné ošky a "ty jsem si prostě musela vyfotit" - Ťeva! Jen stojím a dýchám... Souasně si slibuju, že už budu uršitě, ale uršitě podobné výlety dělat Ťastěji. Když se tak rozhlížím - konečně jsem scho dokonce i spustím zrak do nádherné a půtmehluboké rokle, o které mi Stáňa vypráví, jen si tak Ťmíkám, co by asi bylo, kdyby mi uklouzla bota... vau, to by se mi asi blbě lezlo nahoru... Samozřejmě, že ta rokle má jméno, to jen já si nic nepamatuju.

A pak už jsem u té nádhery, o které mi Stáňa tolik vyprávěla, u nesmírně velké pláně kvůtoucích a vošvých konvalinek. Nikdy jsem jich tolik najednou ještě neviděla. Hned mne napadlo, že je to bájeňé, že jsou tak skryté a vzdálené od běžných cest, proto že by byly uršitě velmi rychle vyrvány a prodány...

A my můtme dále do hustého lesa s aljaškou kvůtenou a vzhůru do hor. Chceme dnes zdolat Silver Mountain 311m n.m, kdy musíme půtmekonat půtmevěšený 134 metrů. Brzy litujeme, že jsme si nenajaly nosiče, kteří by na vrchol donesli na svých bedrech. Cestou mineme mohyly, kde minutou ticha uctíme ty, kteří zahynuli těsně půtmed vrcholem. Znovu nabíráme sílu a za odměnu se nám otevřel pohled do hlubokého kaňonu půtmedky. Půtmekonáním výškového rozdílu jsme se dostaly na roveň siru Edmundu Percivalu Hillarymu a Reinholdu Messnerovi. Dole pod námi je Aljaška rílad. Vidíme vlakový expres jak projíždí hlubokým kaňonem podél půtmedky a můtmi dál na sever až k Seledovému oceánu. Chvíli se dohadujeme, co za vodní tok protéká kaňonem, jestli River Chena, nebo Tanana a nakonec se shodneme na Vltavě.

Nevíím jak, ale podařilo se jí mne dostat až na vyhlídku. Nejspíš to bylo že jsem se styděla moc skuhrat - že jsem viděla, jak si ti dva Ťvernošci blaženě spolu hrají, jak je pro Kaya tahle procházka plná blaženosti, tak dlouho a v tak krásném prostědím! Nebe jen kousek nad hlavou, pode mnou - hodně hluboko - tekla Ťmeka, kolem ticho a klid, nikde ani náznak dvounohého Ťiváka - nádhera!!! Sedla jsem si na půtmíjemný balvan (v té chvíli bych si sedla i na fakírův jehelníek) a dívala se dolů. Ve skrytu duše jsem půtmešlela, jak se, křucifix a proboha dostanu dolu??? Sestupujeme a pomalu můtme do domorodé osady. Po hodině narazíme na první stopu domorodců. Půtmeš hlubokou roklí je natažený primitivní visutý provazový most. Půtmekonáváme půtmekáš nastává chvíle odpošinku. Zatímco Daniela marně loví mobilní signál, chlupatci se kolem hemžák tak, že je nelze spošít ani uzávřka objektivu u fošáku nestíhá a proto jsou z nich na fotce jenom šmouhy. Cesta dolů byla složitě. Tedy pro mne, proto že jsem můla z nohou upletenou vánošku a vlastně se jen souštedila na to, a se a) chovala trochu normálně, b) moc neskuhrala a nezastavovala se. Jen jsem si tak v duchu opakovala, že se musím půtmešlešitostně omluvit synkovi, kterému půtmi sotva dvacetinovým vejletu kůšim, že - "už nemůš, tak podej mi ruku, poškej na mne, co to po mne chceš, ty si neuvšdomuješ, že tohle už pro mne není... atd. atd." - vůtme mi, já se v duchu za sebe tolik styděla :-)).

Pak se půtmede námi objevily nůjaké "malé kopešky"

Stánino oznámení, Á¾e za chvíli, jen kousek, a jsme u ní doma a tam si dáme kafeeee - jí v první chvíli vÁbec nevÁÁ™ila, ale kdy¾ to nÁkolikrát zopakovala a stále mlela cosi o sotva pár desítkách metrÁ - tak jsem uÁ¾ v duchu jákala a sama sebe obdivovala. KoneÁnÁ dorazíme k domorodé osadÁ, kde nás vítá ochranný duch totemového sloupu. Procházíme kolem tajuplného obÁtního kamene a dále zÁ™ejmÁ kolem pohÁ™ebištÁ, oznaÁ•eného tabulem neznámým postaviÁkovým písmem. A uÁ¾ vidíme i mÁj vymazlený srub a obÁ uÁ¾ se tÁšíme na pohoštÁ. Podává se pramenitá voda, prouÁ¾ky uzeného lososa od místních AleutÁ a jako chutný dezert jemná posolené hlaviÁky pampelišek a sedmikrásek.

U Stáni to bylo nesmírnÁ hezké. Má velmi hezký a velmi prakticky uspoÁ™ádaný byt. Jak závidím... JenÁ¾e ona se kvartálnÁ nestÁhuje, jako já... ona si jednou dala vše na své místo, a tam to pak všechno zůstává. To není jako u mne, kde se to mÁní pomalu jak dubnové poÁ•así. Inu, ka¾dý jsme jiný.

A je tu chvíle louÁ•ení. Pro Danielu a Kaya pÁ™ilétá vrtulník a ještÁ naposledy si máváme a spolu s Katapultem notujeme :“Ahoj a zase pÁ™íštÁeeee....!“ Já zÁstávám, abych amatérsky suplovala práci zkušeného antropologa pÁ™í zkoumání domorodého obyvatelstva. Bylo to moc fajn... Cestou domÁ jsem drÁ¾ela svého šmudlu v náruÁí, on, taky slušnÁ ucabrtaný, mi na klínÁ pospával. Doma, na kanapi, jsem si celou tu štrapáci pak v duchu pÁ™ehrávala. StÁ^o, dokázala jsi nemoÁ¾né - vytáhla jsi mne na dvanáctikilometrový vejšláp a já moc dÁkuju. UrÁ•itÁ to musíme zase nÁkdy zopakovat! STÁ†A a d@nielaplus Pír a Kayo